

SCHODIŠTĚ

23. 1. 2020, PRAHA, MALOSTRANSKÁ BESEDA

Kupředu! Jasně, ale bez vzpomínek to nejde

TEXT A FOTO: ZDENĚK HEJDUK

Domovskou scénu v pražské Malostranské besedě si k uvedení do života své nové kolekce *Kupředu!* vybrala rozverná parta, která si už před lety zkrátila románový název Nahoru po schodišti dolů band na Schodiště. Až na dvě skladby (*Co se stalo a Stíny*) přešla celou oslavovanou desku a přidala největší pecky napříč dosavadním repertoárem. Sálék vypadal zpočátku poloprázdný, ale když až téměř o deváté hodině večerní poprvé zpěvák a kytarista Martin „Doktor“ Krajčík společně s dobře rozjetou partou rozhýbal nohy fanoušků letitou *Ze zvyku*, byl už slušně zaplněný, a to fanoušky napříč generacemi. Z dětí v první řadě se nakonec vyklubali potomci muzikantů.

„Chtěl bych ji věnovat kamarádům motorkářům,“ uvedl svým typickým kolotočářským stylem Doktor písničku *Maha maha*, když předtím kapela sáhla k dalšímu hitu *Dokonalá kost*. Na skladbu *Moje první tlustá Šárka* pozvali muzikanti prvního hosta, hráčku na klarinet Majdu. „Jednou nás na koncertě poprosila, jestli si s námi může zahrát, byla výborná, tak ji čas od času na koncert pozveme,“ okomentoval prolínání hostujícího klarinetu s kapelním Jaromíra Linhartu kytarista Ondřej Fencel.

Když se v následující *Don Kichot* coby vokalistka na pódiu objevila Veronika „Supice“ Borovková, bylo tajemství o tom, kdo album pokřtí, rázem odhaleno. „Kmotra má každý, ale kdo má kmotříčku?“ potvrdil vzápětí od mikrofonu Fencel a s táckem panáků a lahví whisky přišel bývalý klarinetista Schodiště a oblíbená postava Martin „Jaroušek“

Roušar, se Supicí oba nyní členové kapely Tři sestry. Po slavnostním aktu se Jaroušek chopil nástroje a se Schodištěm si střihl píseň *Mám sto chutí*.

„Tahle je také ze zlatého fondu, je to šlágr, hraje se v D dur, a to šlágry jsou,“ vtipkoval Doktor na adresu skladby *No chvíli ven*, což byla poslední před přestávkou. Pauzy rockovému koncertu většinou shodí řemen, v tomto případě jako by tomu bylo spíše naopak.

Skupina přišla po přestávce v ještě větší pohodě a publikum bylo stále více rozjeté. Schodiště strádalo nové písně s letitými. Druhou půli otevřela nová *Není čas*, následovala prověřená *Díky už nebudu*, novinkový *Samotář* a pak *V Praze 7* a tak dále. Atmosféra gradovala až k závěrečné titulní z nové desky *Kupředu!*, ale to ještě pořad nebylo všechno. Všem v sále bylo jasné, že musí přijít ještě alespoň jeden z doposud nehraných největších hitů. A ony zazněly všechny. Na *Beze vsí poezie*, *Svinskou pržalu* a *Pytlíky ČSA* pozval Doktor všechny hosty, takže zněly najednou tři klarinety, což parafrázováno s proslaveným citátem bývalého politika: „Která rocková kapela tohle má?“ A k tomu Supice coby vokalistka!

Závěrečnou tečku udělala letitá a s největšími pamětnickými festivalovými úspěchy Schodiště spojená *Dysko song*, kdy lidé v Malostranské besedě tančili s rukama nahoře kopírující předvídací kreace Doktora a Jarouška z pódiá. Velká dávka optimismu v šedivém lednovém dni a příslib do těch následujících. Schodiště je totiž jednou z našich nejoblíbenějších kapel. •

INSANIA

1. 2. 2020, PRAHA, ROCK CAFÉ

Na obzoru nové album

TEXT: MILAN SLEZÁK FOTO: JAN ŠÍDA

Brněnská Insania se v rámci své *Kancionál Tour* (u příležitosti vydání výpravné publikace ilustrovaných textů *Kacířův kancionál*) vydala zase jednou šířit své slovo (ale i hudbu) do pražského klubu Rock Café. Při té příležitosti prozradila, že jde o na nějaký čas poslední koncertní zastávku v matičce stověžatě (a nejen tam), neboť se chystá utlumit na nezbytně nutnou dobu koncertní činnosti, strategicky se na čas stáhnout z bojiště, uzavřít se do studia a připravit nové album. Nakonec, první novinkové kousky se do světa prý dostanou již poměrně brzy.

Večer zahájilo trio Hell Paso. Publikum se sice teprve pomalu scházelo, ale ostrá prokomponovanější muzika se sytým zvukem kapely kolem kytaristy a zpěváka Karla Vošty přichází vcelku zaujala. Muzikanti svůj set odehráli s nasazením a vervou a jejich produkce sklídila solidní ohlas. Dobrý rozjezd.

Insania se na scénu dostala kolem tři čtvrtě na deset. Koncertní playlist tvořily zejména skladby z posledních dvou alb *Na počátku byl spam* a *Zapal dům poraž strom...*, které tu a tam doplnila nějaká ze starších písní. Start obstarala *Bohové jdou k lidem*, na niž navázaly *Chyby, co stáhneš jen jedenkrát* a *Pišu ti švabachem*.

Průvodní slovo zpěváka a kytaristy Polyho se z podstatné části skládalo, jak již bývá u Insanie tradicí, z úryvků textů a vybraných sloganů z nich. Souzní tak s celým koncertem a působí vlastně jako jeho organická součást, která jej na jedné straně posouvá vpřed a na straně druhé akcentuje hlavní myšlenky „minulého dílu“ (skoro jak u televizního seriálu, abychom využili nějaký přírůbek ze světa popkultury).

Atmosférou, energií, určitým souzněním kapely s diváky v sále a vlastně i vstřícným přijetím ze strany návštěvníků se rozhodně jednalo o povedený koncert. Pravda, návštěva mohla být početnější, ale zase se sešli ti, kteří tvorbu Insanie dobře znali. Přivítali s nadšením jak starší opusy, jako byla kupříkladu *Vražda ve staré hvězdárně*, tak ty, jež jsou na zatím posledních, výše zmíněných deskách (třeba *Mezi námi přeskočila jiskra*, *Ať kypí žluč*, která působí čím dál víc jako geniální reflexe všemožných výplodů internetových diskusí a hádek i provokací na sociálních sítích, *Celestýna si pořídila otlučenej revolver*, *Joe si nepohlídal záda*, *Nebe a Nietzsche* nebo *Nejsvětější trojice*).

Příjemný, hudebně kacířský večer. •

